

Arrest

nr. 250 786 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, en te zijn geboren in het jaar 1990, in de stad Aleppo. U bracht uw hele leven door in het dorp Tal Mammo, behalve de perioden dat u in militaire dienst was. Op die momenten verbleef u op verschillende plaatsen in Damascus. U huwde in het jaar 2013 met Manar Al-Assad, en u kreeg met haar vier kinderen. In het jaar 2018 deserteerde u uit het leger, en verliet u Syrië. U reisde, samen met uw gezin, via Turkije naar Griekenland. U kwam aan in Griekenland op 2 mei 2018, en u registreerde zich bij de autoriteiten op het eiland Chios. In het vluchtelingenkamp

op Chios, werd u aangevallen door Algerijnen. Het vluchtelingenkamp was zeer onveilig. Na minder dan een maand, echter, kon u met uw gezin naar de hoofdstad Athene reizen, gezien u een doorlaatbewijs verkreeg. Er werd echter geen opvang voorzien in Athene, en u en uw gezin leefden er in verschillende leegstaande gebouwen die soms door de autoriteiten werden ontruimd. U had er geen vaste job, maar deed soms kleine taken, zoals het wassen van autoruiten. Uw kinderen gingen niet naar school. Ook in de stad Athene was het zeer onveilig, en was er veel bendegeweld. Zowel gouvernementele als nongouvernementele organisaties konden u niet helpen om uw leven op orde te brengen, en u verkreeg geen Griekse documenten. Uiteindelijk besliste u Griekenland te verlaten in de maand oktober van het jaar 2019. U reisde via Albanië, Kosovo, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Nederland, naar België. Uw echtgenote en kinderen verblijven op heden nog steeds in Athene. U diende een verzoek in tot internationale bescherming, in België, op 20 februari 2020. Op 22 april 2020 ontvingen de Belgische autoriteiten een bevestiging van de Griekse autoriteiten dat u als vluchteling erkend werd in Griekenland op 7 april 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, het document dat werd verkregen van de Griekse autoriteiten, en dat bestemd is voor de Belgische Dublin Unit, blijkt dat u de **vluchtelingenstatus** verkreeg in Griekenland, en dit op 7 april 2020 (zie document toegevoegd aan het administratieve dossier). Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud reeds meegedeeld dat de Belgische autoriteiten in het bezit zijn van een bevestiging van de Griekse autoriteiten dat u aldaar de vluchtelingenstatus heeft verkregen (zie notities CGVS, p.2). Echter, beweerde u in de loop van het persoonlijk onderhoud verschillende malen dat u geen verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Griekenland en dat u er ook geen vingerafdrukken had gegeven. **Deze verklaringen zijn echter allesbehalve ernstig te noemen.** Uit het document "Eurodac Search Result" kan worden afgeleid dat u in Griekenland wel degelijk uw vingerafdrukken heeft afgegeven op 7 mei 2018, en bovendien ook internationale bescherming gevraagd heeft in Griekenland – op dezelfde dag (zie document "Eurodachit M", toegevoegd aan het administratieve dossier). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud, zei u inderdaad dat u een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Griekenland, maar u voegde eraan toe dat u geen status en geen [verblijfs]documenten had verkregen (zie notities CGVS, p.5).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d.21/02/2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 07/05/2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26/10/2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°

Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Uiterst merkwaardig is het dan ook, wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opeens – tot twee maal toe - stelde dat u geen vingerafdrukken heeft afgegeven in Griekenland (zie notities CGVS, p.8). Herhaaldelijk werd u erop gewezen dat u wel degelijk vingerafdrukken heeft afgegeven in Griekenland, en dat deze feiten vaststaan, gezien de bevestiging van de Griekse autoriteiten die het CGVS bezit, en uiteindelijk gaf u toch toe vingerafdrukken te hebben afgestaan bij de Griekse politie (zie notities CGVS, p.8). Het is dan ook **danig verbazend** dat u niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw beweerde dat u in Griekenland geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (zie notities CGVS, p.10). **Deze verklaringen zijn dan ook zodanig weinig ernstig, dat de algehele geloofwaardigheid van uw relaas reeds fors wordt ondermijnd.** Opnieuw werd u erop gewezen dat een bevestiging van Griekenland in het bezit is van het CGVS – deze bevestiging werd u eveneens uitdrukkelijk getoond – en dat dit wil zeggen dat vaststaat dat u wel degelijk uw vingerafdrukken heeft afgegeven, een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, en dat dit verzoek ook is ingewilligd gezien u de vluchtelingenstatus heeft verkregen [in Griekenland] (zie notities CGVS, p.11). Deze status werd u toegekend nadat u Griekenland reeds verlaten heeft [u verliet Griekenland in oktober 2019 (zie notities CGVS, p.7)]. Het zou dus kunnen dat u niet op de hoogte bent van uw statuut in Griekenland, maar het staat wél vast dat u **bij terugkeer Griekse verblijfsdocumenten kan ontvangen.** Uw herhaaldelijke verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat u nooit iets [een statuut of verblijfsdocumenten] heeft ontvangen in Griekenland (zie notities CGVS, p.4-5, p.8 en p.11) houden dan ook absoluut geen steek meer.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de

begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In het kader van uw onderhavig verzoek tot internationale bescherming in België, doet u gelden dat u geen [verblijfs]documenten heeft verkregen in Griekenland (zie notities CGVS, p.4, p.8 en p.10), dat de Griekse autoriteiten niet operationeel zijn, en dat ze vluchtelingen wegsturen (zie notities CGVS, p.8-9), dat u op straat of in kraakpanden diende te leven in de stad Athene (zie notities CGVS, p.12 en p.14), dat er veel onveiligheid en honger heerst in het vluchtelingenkamp [Chios] en de hoofdstad Athene (zie notities CGVS, p.11 en p.14), en dat er eveneens kans is op ontvoering van uw kinderen, of de verkoop van uw organen of die van uw kinderen (zie notities CGVS, p.14). Ten slotte, wil u scholing voor uw kinderen, en een betere toekomst voor hen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde dat u in **kraakpanden** diende te leven in de hoofdstad Athene, en dat u en uw gezin er **geen opvang kregen toegewezen** - terwijl u nog in procedure was voor het bekomen van een beschermingsstatuut - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Omtrent deze verklaringen dienen verder volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen zeer weinig geloofwaardig bevonden worden. Uit verschillende bronnen kan immers worden afgeleid dat vluchtelingen die in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, wel degelijk recht hebben op opvang (zie documenten toegevoegd aan het administratieve dossier). Een speciale regeling is zelfs voorzien voor gezinnen met kinderen - zoals bij u het geval is. **Dat u verklaarde enkele dagen na uw aankomst op het eiland Chios een document te hebben verkregen dat u toeliet om naar de hoofdstad Athene te reizen (zie notities CGVS, p.5), maar u dat**

u in Athene niet op opvang kon rekenen vanwege de Griekse autoriteiten (zie notities CGVS, p.12), is dan ook danig weinig geloofwaardig. U bleek zich ook op geen enkele manier vragen te stellen bij uw gebrek aan opvang, en u gaf slechts een vaag en weinig geïnteresseerd antwoord wanneer u gevraagd werd om welke redenen u geen recht meer had op opvang (zie notities CGVS, p.12). U antwoordde – kort en weinig verhelderend – dat u geen opvang kreeg omdat u vertrokken was [uit Chios] en omdat er in Griekenland geen rechten zijn. Dit antwoord is echter geenszins concreet te noemen en is zodoende niet toereikend. **Overigens**, dient hetzelfde opgemerkt betreft uw verklaringen over de Griekse autoriteiten, namelijk (1) dat ze niet operationeel zouden zijn, en dat zij de vluchtelingen enkel wegsturen (zie notities CGVS, p.8-9); en (2) dat er veel onveiligheid en honger heerst in het vluchtelingenkamp [Chios] (zie notities CGVS, p.11) en in de hoofdstad Athene (zie notities CGVS, p.14). Deze verklaringen dateren opnieuw van voordat u als vluchteling werd erkend. Niets belet u om zich samen met uw gezin te vestigen waar u wil in Griekenland, nadat u als vluchteling werd erkend, hetgeen op heden het geval is. Wat betreft uw verklaringen dat de Griekse autoriteiten niet operationeel zijn, dient opgemerkt, dat u **uitermate weinig inspanningen heeft geleverd om enige hulp te bemachtigen, of organisaties te contacteren die vluchtelingen kunnen helpen.** Gevraagd of u vluchtelingenorganisatie kent in Athene, zei u enkel dat u van de overheid niets krijgt, en voegde u er – weinig serieus – aan toe dat de medewerkers van die organisaties enkel bandieten en dieven zijn. Uitermate vaag gaf u eveneens aan dat u hulp probeerde vragen, maar dat u werd weggestuurd (zie notities CGVS, p.12-13). Gevraagd bij welke organisatie u dan hulp heeft gevraagd, **bleek u de namen van deze organisaties niet te kennen, en kende u evenmin een adres** (zie notities CGVS, p.13). Uiteindelijk noemde u met veel moeite enkele liefdadigheidsinstellingen. U stelde dat er van overheidswege geen enkele organisatie aanwezig was. **Opnieuw dient echter gewezen op de verschillende vluchtelingenorganisaties die in Griekenland aanwezig zijn, en die hulp bieden aan vluchtelingen voor- en nadat ze een beschermingsstatuut verkrijgen** (zie informatie, toegevoegd aan administratieve dossier). U bleek echter uiterst weinig moeite te hebben gedaan om één van deze organisaties te contacteren.

Vervolgens, waar u verklaarde dat u bang bent voor de **onveiligheid** in Griekenland (zie notities CGVS, p.11), voor de **ontvoering** van uw kinderen (zie notities CGVS, p.11); of voor **verkoop van organen** van uzelf of van uw kinderen (zie notities CGVS, p.14), dient het volgende te worden opgemerkt. **Ten eerste**, gaf u - ter demonstratie van de onveiligheid in Griekenland, en de aanwezigheid van gewelddadige bendes – aan dat u zowel op het eiland Chios als in de stad Athene werd aangevallen door een Algerijnse bende (zie notities CGVS, p.11). Echter, bleek u deze incidenten nooit bij de politie te hebben aangegeven. Gevraagd om welke redenen u dit niet deed, zei u enkel dat u dit niet kon omdat u de personen die u hadden aangevallen niet kent, hetgeen een verre van ernstig antwoord te noemen is. **Ten tweede**, wat betreft uw angst voor deze Algerijnse bendes, en ook wat betreft uw angst voor ontvoering of het stelen van uw organen of die van uw kinderen, dient opgemerkt dat u niet in staat was om een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat er in Athene bendes zijn van verschillende nationaliteiten en dat ze handelen in menselijke organen (zie notities CGVS, p.14). Ook uw vrees omtrent uw kinderen, namelijk dat ze zouden worden vermoord of ontvoerd, concretiseert u geenszins. In die zin, vreest u een op heden slechts een fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden - temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Ten slotte, wat betreft uw verklaringen dat u uw echtgenote en kinderen naar België wil laten komen (zie notities CGVS, p.11), en dat u voor uw kinderen **scholing wil, en een betere toekomst** (zie notities CGVS, p.14), dient het volgende geconcludeerd. U verklaarde dat uw kinderen geen school liepen in Griekenland, omdat niemand jullie hielp bij het vinden van een school (zie notities CGVS, p. 13-14). Gevraagd hoe u dan een school poogde te vinden voor uw kinderen, verklaarde u vaagweg dat u het probeerde maar het niet lukte (zie notities CGVS, p. 14). Gevraagd om een uitgebreidere uitleg hieromtrent, verklaarde u dat u naar twee scholen in de buurt bent gegaan, en de eerste school zei dat de klassen toe waren, en de tweede dat er geen plaats meer is. Uit deze verklaringen komt evenwel geenszins naar voren dat uw kinderen in Griekenland niet in de mogelijkheid zouden zijn om er school te lopen. Daarenboven kan er opnieuw op worden gewezen dat u verwijst naar uw situatie in Griekenland vooraleer er u internationale bescherming werd verleend. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus

vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met de onmogelijkheid om uw kinderen school te laten lopen in de twee scholen die u bezocht – terwijl u nog in procedure was voor het bekomen van een beschermingsstatuut - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

*Wat betreft het door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming **documenten uit Syrië**, zoals de door u neergelegde familieboekje van uw moeder, de kopie van uw geboorteakte, en de kopie van uw diploma van de negende graad, dient opgemerkt, dat deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. U werd immers reeds in Griekenland als vluchteling erkend, en uw Syrische identiteit en nationaliteit worden al dusdanig niet in vraag gesteld.*

*Wat betreft het door u neergelegde **foto van vluchtelingen in het kamp op het eiland Chios**, niets bij, gezien deze foto dateert van de periode voordat u een beschermingsstatuut werd toegekend.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikelen 4 en 14 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de beginselen van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen te dezen geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aan de orde.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek

om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

*“Uit de elementen die voorhanden zijn, het document dat werd verkregen van de Griekse autoriteiten, en dat bestemd is voor de Belgische Dublin Unit, blijkt dat u de **vluchtelingenstatus** verkreeg in Griekenland, en dit op 7 april 2020 (zie document toegevoegd aan het administratieve dossier). Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud reeds meegedeeld dat de Belgische autoriteiten in het bezit zijn van een bevestiging van de Griekse autoriteiten dat u aldaar de vluchtelingenstatus heeft verkregen (zie notities CGVS, p.2). Echter, beweerde u in de loop van het persoonlijk onderhoud verschillende malen dat u geen verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Griekenland en dat u er ook geen vingerafdrukken had gegeven. **Deze verklaringen zijn echter allesbehalve ernstig te noemen.** Uit het document “Eurodac Search Result” kan worden afgeleid dat u in Griekenland wel degelijk uw vingerafdrukken heeft afgegeven op 7 mei 2018, en bovendien ook internationale bescherming gevraagd heeft in Griekenland – op dezelfde dag (zie document “Eurodachit M”, toegevoegd aan het administratieve dossier). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud, zei u inderdaad dat u een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Griekenland, maar u voegde eraan toe dat u geen status en geen [verblijfs]documenten had verkregen (zie notities CGVS, p.5).*

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d.21/02/2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 07/05/2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26/10/2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Uiterst merkwaardig is het dan ook, wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opeens – tot twee maal toe - stelde dat u geen vingerafdrukken heeft afgegeven in Griekenland (zie notities CGVS, p.8). Herhaaldelijk werd u erop gewezen dat u wel degelijk vingerafdrukken heeft afgegeven in Griekenland, en dat deze feiten vaststaan, gezien de bevestiging van de Griekse autoriteiten die het CGVS bezit, en uiteindelijk gaf u toch toe vingerafdrukken te hebben afgestaan bij de Griekse politie (zie notities CGVS, p.8). Het is dan ook **danig verbazend** dat u niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw beweerde dat u in Griekenland geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (zie notities CGVS, p.10). **Deze verklaringen zijn dan ook zodanig weinig ernstig, dat de algehele geloofwaardigheid van uw relaas reeds fors wordt ondermijnd.** Opnieuw werd u erop gewezen dat een bevestiging van Griekenland in het bezit is van het CGVS – deze bevestiging werd u eveneens uitdrukkelijk getoond – en dat dit wil zeggen dat vaststaat dat u wel degelijk uw vingerafdrukken heeft afgegeven, een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, en dat dit verzoek ook is ingewilligd gezien u de vluchtelingenstatus heeft verkregen [in Griekenland] (zie notities CGVS, p.11). Deze status werd u toegekend nadat u Griekenland reeds verlaten heeft [u verliet Griekenland in oktober 2019 (zie notities CGVS, p.7)]. Het zou dus kunnen dat u niet op de hoogte bent van uw statuut in Griekenland, maar het staat wél vast dat u **bij terugkeer Griekse verblijfsdocumenten kan ontvangen**. Uw herhaaldelijke verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat u nooit iets

[een statuut of verblijfsdocumenten] heeft ontvangen in Griekenland (ze notities CGVS, p.4-5, p.8 en p.11) houden dan ook absoluut geen steek meer.”

Verzoekende partij laat de voormelde motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt

met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoekende partij dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat haar toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoekende partij toe om het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die haar deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partij wijst in deze op zijn levensomstandigheden en de gebeurtenissen in Griekenland, stelt dat een menswaardig leven voor haar niet wordt gegarandeerd en wijst op de problemen in Griekenland inzake discriminatie en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, bijstand, onderwijs en gezondheidszorg. Ter staving van haar betoog dienaangaande, wijst verzoekende partij in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie.

Uit de door verzoekende partij aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partij laat uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die eenzelfde profiel vertoont als

verzoekende partij (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, bijstand, onderwijs, gezondheidszorg, discriminatie en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Er kan niet worden ontkend dat uit de door verzoekende partij aangehaalde informatie globaal blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en dat er heel wat uitdagingen zijn voor de Griekse autoriteiten op het vlak van opvang, gezondheidszorg en integratie van vluchtelingen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode veelal volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen. Er is evenwel geen sprake van een doelbewuste politiek van discriminatie en achteruitstelling van erkende vluchtelingen in Griekenland. Zonder deze moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (zie ook RvS NL 15 juli 2019, 201902302/1/V3).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid is geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Griekse statushouders. Hierbij is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a. gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, punt 93, HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, punt 95 en HvJ 16 juli 2020, M. Addis, C-517/17, punt 52). Zo kan bijvoorbeeld de medische situatie van statushouders hen – en degenen die noodgedwongen met de zorg voor hen zijn belast – bijzonder kwetsbaar maken. Hun lichamelijke of psychische problemen kunnen een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kunnen houden in de maatschappij en hun rechten kunnen laten gelden.

In casu ligt de situatie voor van verzoekende partij, een volwassen man die stelt gehuwd te zijn en kinderen heeft, doch geen melding maakt van enige medische problematiek. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij ten gevolge hiervan bijkomende moeilijkheden zal ondervinden om op zelfstandige wijze in zijn levensomstandigheden te voorzien en zijn rechten te laten gelden en dat zij zich hiervoor desgevallend niet kan richten tot de Griekse autoriteiten.

De Raad concludeert dat niet blijkt dat de situatie in Griekenland zodanig ernstig is dat er sprake is van structurele tekortkomingen die de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Verzoekende partij toont het bestaan niet aan van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hieruit volgt dat van verzoekende partij, als individuele statushouder, kan worden verwacht dat zijzelf de nodige initiatieven neemt om de voorkomende problemen te verhelpen en haar rechten te laten gelden.

Ook verzoekers persoonlijke ervaringen in Griekenland kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden. In de bestreden beslissing wordt met recht gesteld:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In het kader van uw onderhavig verzoek tot internationale bescherming in België, doet u gelden dat u geen [verblijfs]documenten heeft verkregen in Griekenland (zie notities CGVS, p.4, p.8 en p.10), dat de Griekse autoriteiten niet operationeel zijn, en dat ze vluchtelingen wegsturen (zie notities CGVS, p.8-9), dat u op straat of in kraakpanden diende te leven in de stad Athene (zie notities CGVS, p.12 en p.14),

dat er veel onveiligheid en honger heerst in het vluchtelingenkamp [Chios] en de hoofdstad Athene (zie notities CGVS, p.11 en p.14), en dat er eveneens kans is op ontvoering van uw kinderen, of de verkoop van uw organen of die van uw kinderen (zie notities CGVS, p.14). Ten slotte, wil u scholing voor uw kinderen, en een betere toekomst voor hen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - u verklaarde dat u in **kraakpanden** diende te leven in de hoofdstad Athene, en dat u en uw gezin er **geen opvang kregen toegewezen** – terwijl u nog in procedure was voor het bekomen van een beschermingsstatuut - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Omtrent deze verklaringen dienen verder volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen zeer weinig geloofwaardig bevonden worden. Uit verschillende bronnen kan immers worden afgeleid dat vluchtelingen die in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, wel degelijk recht hebben op opvang (zie documenten toegevoegd aan het administratieve dossier). Een speciale regeling is zelfs voorzien voor gezinnen met kinderen – zoals bij u het geval is. **Dat u verklaarde enkele dagen na uw aankomst op het eiland Chios een document te hebben verkregen dat u toeliet om naar de hoofdstad Athene te reizen (zie notities CGVS, p.5), maar u dat u in Athene niet op opvang kon rekenen vanwege de Griekse autoriteiten (zie notities CGVS, p.12), is dan ook danig weinig geloofwaardig.** U bleek zich ook op geen enkele manier vragen te stellen bij uw gebrek aan opvang, en u gaf slechts een vaag en weinig geïnteresseerd antwoord wanneer u gevraagd werd om welke redenen u geen recht meer had op opvang (zie notities CGVS, p.12). U antwoordde – kort en weinig verhelderend – dat u geen opvang kreeg omdat u vertrokken was [uit Chios] en omdat er in Griekenland geen rechten zijn. Dit antwoord is echter geenszins concreet te noemen en is zodoende niet toereikend. **Overigens,** dient hetzelfde opgemerkt betreft uw verklaringen over de Griekse autoriteiten, namelijk (1) dat ze niet operationeel zouden zijn, en dat zij de vluchtelingen enkel wegsturen (zie notities CGVS, p.8-9); en (2) dat er veel onveiligheid en honger heerst in het vluchtelingenkamp [Chios] (zie notities CGVS, p.11) en in de hoofdstad Athene (zie notities CGVS, p.14). Deze verklaringen dateren opnieuw van voordat u als vluchteling werd erkend. Niets belet u om zich samen met uw gezin te vestigen waar u wil in Griekenland, nadat u als vluchteling werd erkend, hetgeen op heden het geval is. Wat betreft uw verklaringen dat de Griekse autoriteiten niet operationeel zijn, dient opgemerkt, dat u **uitermate weinig inspanningen heeft geleverd om enige hulp te bemachtigen, of organisaties te contacteren die vluchtelingen kunnen helpen.** Gevraagd of u vluchtelingenorganisatie kent in Athene, zei u enkel dat u van de overheid niets krijgt, en voegde u er – weinig serieus – aan toe dat de medewerkers van die organisaties enkel bandieten en dieven zijn. Uitermate vaag gaf u eveneens aan dat u hulp probeerde vragen, maar dat u werd weggestuurd (zie notities CGVS, p.12-13). Gevraagd bij welke organisatie u dan hulp heeft gevraagd, **bleek u de namen van deze organisaties niet te kennen, en kende u evenmin een adres** (zie notities CGVS, p.13). Uiteindelijk noemde u met veel moeite enkele liefdadigheidsinstellingen. U stelde dat er van overheidswege geen enkele organisatie aanwezig was. **Opnieuw dient echter gewezen op de verschillende vluchtelingenorganisaties die in Griekenland aanwezig zijn, en die hulp bieden aan vluchtelingen voor- en nadat ze een beschermingsstatuut verkrijgen** (zie informatie, toegevoegd aan administratieve dossier). U bleek echter uiterst weinig moeite te hebben gedaan om één van deze organisaties te contacteren.

Vervolgens, waar u verklaarde dat u bang bent voor de **onveiligheid** in Griekenland (zie notities CGVS, p.11), voor de **ontvoering** van uw kinderen (zie notities CGVS, p.11); of voor **verkoop van organen** van uzelf of van uw kinderen (zie notities CGVS, p.14), dient het volgende te worden opgemerkt. **Ten eerste,** gaf u - ter demonstratie van de onveiligheid in Griekenland, en de aanwezigheid van gewelddadige bendes – aan dat u zowel op het eiland Chios als in de stad Athene werd aangevallen door een Algerijnse bende (zie notities CGVS, p.11). Echter, bleek u deze incidenten nooit bij de politie te hebben aangegeven. Gevraagd om welke redenen u dit niet deed, zei u enkel dat u dit niet kon omdat u de personen die u hadden aangevallen niet kent, hetgeen een verre van ernstig antwoord te noemen is. **Ten tweede,** wat betreft uw angst voor deze Algerijnse bendes, en ook wat betreft uw angst voor ontvoering of het stelen van uw organen of die van uw kinderen, dient opgemerkt dat u niet in staat was om een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het

over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat er in Athene bendes zijn van verschillende nationaliteiten en dat ze handelen in menselijke organen (zie notities CGVS, p.14). Ook uw vrees omtrent uw kinderen, namelijk dat ze zouden worden vermoord of ontvoerd, concretiseert u geenszins. In die zin, vreest u een op heden slechts een fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden - temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Ten slotte, wat betreft uw verklaringen dat u uw echtgenote en kinderen naar België wil laten komen (zie notities CGVS, p.11), en dat u voor uw kinderen **scholing wil, en een betere toekomst** (zie notities CGVS, p.14), dient het volgende geconcludeerd. U verklaarde dat uw kinderen geen school liepen in Griekenland, omdat niemand jullie hielp bij het vinden van een school (zie notities CGVS, p. 13-14). Gevraagd hoe u dan een school poogde te vinden voor uw kinderen, verklaarde u vaagweg dat u het probeerde maar het niet lukte (zie notities CGVS, p. 14). Gevraagd om een uitgebreidere uitleg hieromtrent, verklaarde u dat u naar twee scholen in de buurt bent gegaan, en de eerste school zei dat de klassen toe waren, en de tweede dat er geen plaats meer is. Uit deze verklaringen komt evenwel geenszins naar voren dat uw kinderen in Griekenland niet in de mogelijkheid zouden zijn om er school te lopen. Daarenboven kan er opnieuw op worden gewezen dat u verwijst naar uw situatie in Griekenland vooraleer er u internationale bescherming werd verleend. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met de onmogelijkheid om uw kinderen school te laten lopen in de twee scholen die u bezocht – terwijl u nog in procedure was voor het bekomen van een beschermingsstatuut - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Verzoekende partij slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. In wezen komt zij in deze immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van haar eerder afgelegde verklaringen.

Waar zij stelt dat haar kinderen niet naar school konden en zij in Athene moesten overleven in kraakpanden kan zij de voormelde concrete en pertinente motieven niet ontkrachten.

Verzoekende partij tracht weliswaar opnieuw te laten uitschijnen dat zij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de nodige huisvesting of de arbeidsmarkt, doch zij maakt zulks niet *in concreto* aannemelijk. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit voormelde motivering blijkt dat aan de door verzoekende partij geschetste problemen inzake opvang, huisvesting en bijstand weinig geloof kon worden gehecht, noch door verzoekende partij concreet aannemelijk kon worden gemaakt.

Ook werd erop gewezen dat de situatie waarin verzoekende partij zich zou hebben bevonden een situatie was op het ogenblik dat zij nog in een procedure was voor het bekomen van een beschermingsstatuut.

Hoewel verzoekende partij erop wijst dat zij gedurende achttien maanden heeft geprobeerd om toegang te krijgen tot "voorzieningen", maar niets haar is gelukt, zij geen werk heeft gevonden en aldus in Griekenland niet over de mogelijkheid beschikt om inkomen te vergaren, huisvesting te vinden, en in dergelijke omstandigheden het risico loopt op ziekte en zonder hospitalisatieverzekering een ernstig risico loopt om niet of onvoldoende te worden behandeld ten gevolge van systeemfouten in de Griekse gezondheidszorg, beperkt zij zich slechts tot algemene beweringen en veronderstellingen.

Dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland verhinderd zou worden om haar meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder

hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat zij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat haar toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus, gelet op wat voorafgaat in het geheel niet aangetoond.

Hoe dan ook toont verzoekende partij niet concreet aan dat, zo dit al zo zou zijn, zij zich in dit kader niet (opnieuw) zou kunnen beroepen op de hulp en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten of de in Griekenland aanwezige hulporganisaties. Verder kan op basis van de verklaringen en informatie aangereikt door verzoekende partij niet worden aangenomen en toont verzoekende partij niet aan dat haar situatie hierin zou verschillen van deze van de Griekse onderdanen en dat dit (louter) toe te schrijven zou zijn aan haar hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming en/of haar herkomst. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat zij bij een eventueel gebrek of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten haar rechten ter zake in Griekenland niet zouden kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hen daartoe bieden.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zou terechtkomen een schending zou uitmaken van haar fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofd en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zouden is om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status.

2.5. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 oktober 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Tigrinya en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

2.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF